

Rozhodnutí Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 22.06.1965, sp. zn. 3 Co 266/65, ECLI:CZ:KSCB:1965:3.CO.266.1965.1

Číslo: 2/1966

Právní věta: Ustanovení § 96 odst. 2 zák. o rod. se vztahuje i na případ, kdy jde o příspěvek na výživu rozvedeného manžela. K řešení otázky, kdy poskytování příspěvku na výživu rozvedeného manžela by bylo v rozporu se zásadami socialistické morálky.

Soud: Krajský soud v Českých Budějovicích

Datum rozhodnutí: 22.06.1965

Spisová značka: 3 Co 266/65

Číslo rozhodnutí: 2

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Příspěvek na výživu rozvedeného manžela, Výživné, Výživné mezi manžely

Předpisy: 94/1964 Sb. § 96

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Okresní soud v Českých Budějovicích zamítl žalobu, jíž se žalobkyně domáhala na žalovaném příspěvku na výživu. Okresní soud své rozhodnutí odůvodnil tím, že by uložení takové povinnosti žalovanému bylo v rozporu se zásadami socialistické morálky, když žalobkyně se dopustila v nedávné době trestné činnosti, v důsledku tohoto svého jednání byla propuštěna ze zaměstnání, takže si sama zavinila stav, kdy její výživa není zajištěna.

Krajský soud v Českých Budějovicích rozsudek soudu prvního stupně potvrdil.

Z odůvodnění:

Žalobkyně se domáhá v odvolání proti tomuto rozsudku přiznání příspěvku a poukazuje na to, že její zdravotní stav je natolik nepříznivý, že jí neumožňuje, aby byla výdělečně zaměstnána. Podle názoru odvolatelky nelze ustanovení § 96 zák. o rod., použít na tyto případy, kdy nejde o výživné, ale jen o příspěvek na nutnou výživu. Kromě toho však prý není v rozporu se zásadami morálky naší společnosti, aby rozvedený manžel přispíval své manželce na výživu, jestliže není schopna se sama živit, protože v případě, že bude zbaven této povinnosti, by tato povinnost byla přenesena na stát.

Krajský soud z obsahu trestního spisu zjistil, že žalobkyně byla uznána vinnou trestnými činy rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví podle § 132 odst. 1 písm. c) tr. z., pomocí k tomuto trestnému činu, dále trestným činem krádeže podle § 247 odst. 1, písm. a) tr. z., a pomocí k němu, a

to k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 3 roků za to, že se jako spolupachatelka dopustila krádeží různých umělecko cenných sošek a způsobila tím značnou škodu.

Nelze souhlasit s právním názorem odvolatelky, že by ustanovení § 96 odst. 2 zák. o rod. a zásada tam vyslovená, že výživné nelze přiznat, jestliže by to bylo v rozporu se zásadami morálky socialistické společnosti, neplatila u příspěvku na výživu rozvedeného manžela podle § 92 zák. o rod. Odvolatelka poukazuje na to, že uvedené ustanovení hovoří výslovně jen o „výživném“, tedy o odchylném nároku než je „příspěvek na výživu“. Tento názor však není správný. Ustanovení o příspěvku na výživu rozvedeného manžela jsou obsažena v hlavě čtvrté (§ 92 – 94), která je zařazena do části třetí zákona pod nápisem „výživné“; v této části je upravena dále vzájemná vyživovací povinnost rodičů a dětí (hlava první), vyživovací povinnost mezi manžely (hlava třetí). Všem těmto druhům vyživovací povinnosti jsou pak společná ustanovení, obsažená v hlavě šesté. Proto nutno vztáhnout platnost společných ustanovení, a tedy i zásady vyslovené v § 96 odst. 2 zák. o rod., i na příspěvek na výživu rozvedeného manžela.

Je-li tomu tak, pak stačí odvolacímu soudu přezkoumat, zda v daném případě by skutečně přiznání příspěvku na výživu žalobkyně bylo v rozporu se zásadami morálky socialistické společnosti.

Odvolací soud se ztotožňuje se závěry, které v tomto směru učinil již soud prvního stupně. Charakter trestné činnosti žalobkyně je tak závažný, že jej nelze pominout. Spáchaná trestná činnost pak měla za následek stav, v němž se žalobkyně ocitla, a to jak pokud jde o její zdravotní stav, tak i pokud jde o nemožnost nalézt vhodné zaměstnání. Správně uzavírá soud prvního stupně, že žalobkyně si v důsledku své trestné činnosti sama zavinila, že s ní byl rozvázán pracovní poměr, což potom se odrazilo v tom, že nemá nárok na nemocenské dávky, které by jí jinak pro její pracovní neschopnost mohly být vypláceny. Rovněž z rozvodového spisu soudu prvního stupně vyplývá, že žalobkyně se po odchodu ze společné domácnosti dopustila nevěry s dalším spolupachatelem trestné činnosti. Tyto skutečnosti samy o sobě postačují k závěru, který učinil již soud prvního stupně, že totiž přiznání příspěvku na výživu žalobkyni, který by jí měl platit žalovaný jako rozvedený manžel, by bylo v rozporu se zásadami morálky socialistické společnosti.

Způsob života, kterým žalobkyně do svého zatčení žila, byl zcela jasně v rozporu se zásadami morálky naší společnosti a přičilo by se proto zákonu, kdyby za těchto okolností jí měl být poskytován žalovaným příspěvek na výživu.